

KIO KAN

Údolí naděje

ELIZABETH HARAN

edice
KIO KAN

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Bohumila Kučerová, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu IM TAL DER
EUKALYPTUSWÄLDER
přeložila Bohumila Kučerová
Redakční úprava Miroslav Kozák
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-967-3

*Tato kniha je pro Gail Mennerovou.
Vzpomínky nikdy nevyblednou.
V mém srdci budeš žít navždy, nejdražší přítelkyně.*

1

Srpen 1925

Sydney

„Jsem teď tak šťastná, že je to skoro hřích,“ pošeptala Matylda Bradleymu do ucha. Oba se ruku v ruce loudali ze soukromé pláže Pint Point rozlehlými lukami šest jiter zabírajících pozemků patřících k vile Montrose.

„Není to vyloučeno,“ zazubil se na ni Bradley.

Matylda mu pohlédla do očí a okamžitě se v nich zase ztratila. Byly modřejší než vlnky, které za nimi narážely na pláž, a hleděly na ni s velkou láskou a upřímností. „Mám strach, že samým štěstím puknu,“ dodala se smíchem. „Teď už nám nemůže nikdo a nic ublížit, vid’?“

Bradley jí stiskl ruku, avšak nechal její otázku bez odpovědi. Zvolna došli k bílému panskému sídlu ve viktoriánském stylu. Na jednom z balkonů seděla Matyldina matka Eileen Mooneyová, a když ji oba mladí lidé uviděli, rázem se vrátili do reality, jako by jim někdo vylil na hlavu vědro studené vody. Úsměv se jim vytratil z tváře, i když žádný z nich nahlas nevyšloval to, co jim běželo hlavou. Rázem si uvědomili, jak křehké je jejich štěstí.

Eileen vypadala jako vždy velmi elegantně. Dnes měla na sobě krepdešínové bleděmodré šaty a světlé vlasy jí zdobil plstěný turban s úpletovou stuhou. Matylda na ni hleděla s úzkostí a nikoli poprvé ji napadlo, že se do téhle rodiny narodila nějakým nedopatřením. Její skoro černé vlasy, tmavě hnědé oči, mléčně bílá pleť a konzervativní způsob odívání se nápadně lišily od zevnějšku matky i obou sester. I povahou

byla úplně jiná. Zatímco matka úzkostlivě dbala na to, aby v kruhu svých přátel z řad sydneyjské honorace nepronesla nikdy nic nepatřičného, nosila Matylda srdce na dlani a při společenských příležitostech si musela dávat dobrý pozor, aby neplácla něco, čím by se ostatních mohla dotknout. Nejradši se proto podobným situacím vyhýbala.

Matylda si povzddechla a klouzala pohledem po výstavné budově s třemi balkony, kterou nechal v roce 1891 postavit sir Edmund Winter. Mooneyovi obývali vilu Montrose od roku 1905, ale Matylda moc ráda vzpomínala na dětství, které strávila v řadovém domku v Redfernu. Mívala ten malý domek ráda, matka však jen s krajní nelibostí mluvila o „maloměstáckých“ letech jejich rodiny, kdy její manžel Randolph, obchodník s nábytkem, dosud nepřišel ke svému bohatství. Zapovězeny byly též rozhovory o válečných letech, kdy nebyl život lehký ani pro chudé, ani pro bohaté.

V roce 1914 se výroba australských továren přeorientovala na válečné potřeby. Těm padla za obět i produkce nábytku, v důsledku čehož Matyldin otec nedostával do svých obchodů s bytovým zařízením žádné další zboží. Rodina měla nyní na výběr: buď se přizpůsobit novým poměrům, anebo sdílet osud mnoha svých přátel, kteří se museli vystěhovat ze svých krásných domů u moře, protože si už dál nemohli dovolit jejich provoz.

Randolph se pustil do obchodování s obnošeným šatstvem a použitým zařízením domácností. Eileen tím sice trpěla, jemu se však dařilo vydělávat tolik, že si mohli Montrose dál udržet. Matylda milovala ty většinou zcela obyčejné věci, které patřily jiným lidem a měly svou vlastní historii. Poté co v sedmnácti letech odmaturovala a začala studovat na univerzitě, často k matčinu pohoršení pomáhala otci v krámě třídít věci určené k prodeji. Když si někdy domů přinesla nějakou maličkost, tvářila se matka znechuceně, protože měla za to, že tyhle věci jsou pod jejich úroveň. Tohoto svého ideálu se věrně držela až do konce války, což mělo za následek, že její šatstvo bylo nakonec chatrné o ošuntělé, cítila však zadostiu-

činění, že je na svém těle neměl nikdy nikdo jiný než ona, a to pro ni bylo ze všeho nejdůležitější.

Když válka skončila a výroba nábytku se obnovila, začalo v matčině životě její nejšťastnější období. Randolph opět prodával nový nábytek, obchod vzkvétal a Eileen mohla už zase bez omezení nakupovat nové šatstvo a předstírat, že hubené roky nikdy neexistovaly. Nechápala, jak může Matylda žetel toho času, kdy se v otcově krámě probírala věcmi, které si oblíbil někdo před ní.

Matka na ně vesele mávala a Matylda jí pozdrav bez velkého nadšení oplátila. Pak jí pohled už po tisíci padl na prsten, jež jí Bradley před dvěma týdny navlékl na prst jednoho romantického večera na pláži Seven Shillings, a srdce se jí rozbušilo. Věděla, že matka a sestry její zasnubní prsten nepokládaly za nijak omračující, jí se však jeho střízlivý tvar a skromná diamantová ozdoba moc líbily. Stále si nemohla zvyknout na myšlenku, že je zasnoubená a brzy se bude vdávat. Bylo jí osmadvacet a příliš milostných dobrodružství si zatím neužila.

Také Bradley její matce vlažně zamával na pozdrav. Jeho zachmuřený výraz byl víc než výmluvný. „Slibuji ti, že ta oslava zůstane omezená jen na malý okruh lidí,“ řekla Matylda. Stejně jako jí se i jemu přičila veškerá okázalost, pokrytectví a bezduchost společenských akcí.

„Od tvých rodičů je moc milé, že nám chtějí uspořádat zasnubní hostinu, miláčku, ale domníváš se, že vědí, co obnáší malý okruh lidí?“ otázal se, protože zřejmě tušil, že Eileen je ve svém živlu, když se jí naskytne příležitost zorganizovat nějakou pompézní společenskou událost. Ta nyní sklonila hlavu a působila soustředěně, zřejmě si něco pilně zapisovala do svého deníčku.

„Vřele v to doufám,“ odpověděla Matylda.

V tom okamžiku dorazili k tenisovým kurtům, kde právě hrály smíšenou dvouhru Matyldiny dvě mladší sestry, dvojčata Phoebe a Fiona. Jejich protivníci byli natolik zaujatí opálenýma nohama dívek, že se jim jen zřídka podařilo dostat

míček přes síť. Matylida naslouchala roztomilému chichotání dívek, prohlížela si jejich krátce ostříhané světlé kadeře, poletující v lehkém vánku, a nemohla se ubránit soucitu s oběma poblázněnými mladíky.

Mlčky kráčeli ke schodišti, Bradley pohroužený do svých myšlenek. Matylida soudila, že krouží kolem jeho rodičů.

Herbert Hamilton-Smith byl vážený lékař a hluboce věřící muž, který se zdaleka vyhýbal světským radovánkám, jež pokládal jen za mrhání svým časem. Uměl dát ostatním nepokrytě najevo, když měl pocit, že nejsou hodni jeho společnosti. Gwendolyn Hamilton-Smithová pracovala neúnavně v různých charitativních organizacích, nešlo jí však v žádném případě o nějaké společenské uznání. Bradleyovým rodičům se proto vůbec nelíbilo, že Mooneyovi se rozhodli uspořádat zásnubní hostinu. Matylida věděla, že Bradley si dělá velké starosti s tím, jak jeho rodiče tuhle akci přijmou.

Herbert Hamilton-Smith a Randolph Mooney se doposud setkali pouze dvakrát, ale od počátku bylo naprosto zjevné, že lékař nedokáže živiálního majitele několika „nábytkových domů pro vybraný vkus“ vystát. Také na Gwendolyn bylo na první pohled vidět, co soudí o Eileen. Nejenže se jí nezamlouvalo její módní oblečení, ale navíc se ta žena odvážila na veřejnosti kouřit cigaretu!

„Zcela tvým obavám rozumím, Bradley,“ pokusila se Matylida zvednout svému snoubenci náladu. „Ale máma s tátou mi slíbili, že naše zásnubní oslava proběhne prostě a diskrétně.“

Ona sama navrhovala pouze společný oběd v restauraci s rodinou a nejbližšími přáteli. Eileen a Randolph je však postavili před hotovou věc. Uspořádají ve svém domě večírek pro pár vybraných hostů. Matylida však nebyla tak naivní, aby nevěděla, že „pár vybraných hostů“ znamená pro její matku minimálně dvě stě osob. Její jedinou možností, jak si podržet alespoň určitou kontrolu, bylo vlastnoručně sepsat jejich seznam. Došla tak k počtu šedesáti osmi pozvaných. Matka sice nespokojeně zmínila pár dalších jmen, ale Matylida se nenechala zviklat.

Samozřejmě jí neuniklo, s jakým nadšením rodiče oslavu plánují. Koneckonců se už téměř vzdali naděje, že se jejich nejstarší dcera někdy provdá, ani samotná Matylda v to už nedoufala.

Poznali se s Bradleyem na univerzitě a párkrát si spolu vyšli. Po získání prvního titulu však Bradley přestoupil na jinou vysokou školu a brzy se mezi jeho přáteli začalo šuškat, že se dal zase dohromady se svojí bývalou přítelkyní. Matylda byla zklamaná, ale nenechala se tím zdeptat. I když příliš nedbala na svůj zevnějšek, byla přitažlivá a dobře si vědomá uznalých pohledů mužů. Na rozdíl od svých sester soudila, že nepotřebuje líčidlo ani elegantní ošacení, protože každý potenciální citel bude v první řadě brát v úvahu tučné bankovní konto jejího otce. Už se skoro smířila s tím, že skončí jako stará panna, ale osud ji svedl s Bradleyem opět dohromady.

Stalo se to, když byla právě na obědě v malé staromódní restauraci v centru Sydney. Bradley vypadal stejně dobře jako předtím a Matylda předpokládala, že je už dávno ženatý. Otázal se jí, zda si splnila svůj dávný sen a stala se novinářkou. Nikoli bez hrdosti na tu otázku odpověděla kladně a sdělila mu, že píše články do časopisů. Zahrnul ji otázkami a udělal na ni dojem tím, že jeho zájem nebyl jen předstíraný. Vždycky se jí líbil jeho přímočarý charakter, a proto mu v dobrém rozmaru navrhla, aby si k ní přisedl a dal si s ní kávu a sendvič. Po tomto setkání následovalo jeho pozvání na večeři a jejich milostný románec, který měl teď vyvrcholit zasnoubením.

Blížili se k domu a Matylda tiskla Bradleymu něžně ruku. V té chvíli uslyšeli seshora Eileenin hlas, jak muži rozjařené sděluje, že na oslavu objednala ohňostroj.

„Ohňostroj,“ zasténal Bradley.

Matylda zrudla. Co na to asi tak řeknou jeho rodiče? „Ještě s matkou promluví,“ prohlásila rozhodně. „Jasně jí řeknu, že o žádný ohňostroj nestojíme.“

„Kéž by si to dala vymluvit,“ zašeptal Bradley zoufale.

Večer prvního září vyšli Matylda s Bradleyem na balkon v prvním poschodí. Jejich pozornost k sobě okamžitě přitáhl měsíc téměř v úplňku, jehož zlatavá záře se mihotavě odrážela ve vodách přístavu.

Pohled do zahrady mladému páru prozradil, že Eileen se jako obvykle překonala a nic neponechala náhodě. Scéna se skvěla v plné nádheře. Stromy kolem terasy byly ověšené světelnými řetězy a cestičky v zahradě osvětlovaly pochodně. U stolů se svíčkami už zasedli první hosté. Hned několik barů nabízelo víno a koktejly. Davy postávajících hostů se prodíraly číšnice s podnosy plnými jednohubek a chlebičeků. Dlouhý stůl zdobený mísami exotického ovoce čekal na teplé pokrmy, které se ještě dovařovaly v kuchyni.

„Zahrada vypadá vskutku překrásně,“ poznamenala Matylda. „Ovšem maminka očividně nedodržela plánovaný počet šedesáti a něco hostů.“

„Známe vůbec ty lidi?“ zeptal se Bradley ohromeně. „Známe alespoň jednoho z nich?“

„Pár obličejů poznávám, ale musím se přiznat, že spoustu z nich jsem v životě neviděla.“ Matyldu vlastně vůbec nepřekvapilo, že matka na její omezený seznam hostů nebrala žádný ohled, nicméně ji to našťvalo.

Bradley zjevně vycítil její vnitřní napětí, protože jí položil ruku kolem ramen. „Už jsem ti řekl, že vypadáš kouzelně?“ pošeptal jí.

Jeho lichotka Matyldu zaskočila. „Opravdu se ti ty šaty líbí? Původně jsem měla přichystané jiné, ale máti mi koupila tyhle a trvala na tom, že si je musím dnes obléct, a sestry ji v tom podpořily. Vlastně to není tak úplně můj styl.“

„Jsou opravdu moc hezké,“ ubezpečil ji Bradley. „Úplně jiné než to, co obvykle nosíš, ale velmi ti sluší.“

Matylda na něj s láskou pohlédla. Nejprve si ty šaty ani nechtěla vyzkoušet, ale Phoebe s Fionou ji k tomu přinutily. Když se pak viděla v zrcadle, musela sama uznat, že v nich nevypadá tak špatně. Hlavně v nich vynikly její nohy, delší, než měla matka a sestry. Šaty jí sahaly pod kolena a obula si k nim la-

kované lodičky s lesklou přezkou. Výjimečně se dnes nalíčila a nanesla si výraznější rtěnku. Skoro se pak v zrcadle nepoznala, ale kupodivu se jí to, co viděla, docela zamlouvalo.

„Co říkáš na moji charlestonovou čelenku?“ otázala se Bradleyho. „Ale buď ke mně prosím upřímný.“ Matylda si sáhla na ozdobný kamínek hned nad pravým uchem a na tři vztyčená černá pera. Měla obavy, aby ta ozdoba nepřipadala Bradleymu příliš frivolní.

Ten tentokrát neodpověděl hned.

„Nelíbí se ti,“ vyvodila Matylda z jeho mlčení zahanbeně. „Hned si ji sundám.“

„Ne, ne, jen si ji nech,“ protestoval Bradley. „Hledal jsem jenom to správné slovo. Označil bych ji jako bombastickou.“ Spiklenecky na ni zamrkal.

V té chvíli k nim přistoupila jedna ze služebných. „Promiňte, slečno Mooneyová, říkáte jste, že vás mám upozornit, až přijdou rodiče pana Hamilton-Smithe.“

„Děkuji, Martho.“

Zatímco Matylda zavěšená do Bradleyho kráčela do vstupu haly, její napětí se s každým krokem zvyšovalo.

Její nastávající tchán a tchyně jí při uvítání nevěnovali jediný úsměv. Strnule pak vyšli ven na zahradu, aby se přivítali s paní a pánem domu. Matylda se pokusila trochu odlehčit atmosféru tím, že jim vesele oznámila: „Dnes večer uslyšíte harfový koncert.“ Avšak ani tato vyhlídka nezlepšila Bradleyho rodičům náladu.

„Jak milé,“ poznamenala Gwendolyn upjatě a pohrdavým pohledem sjela ozdobu na Matyldině hlavě.

V tom okamžiku se rozezněly tóny kytar, houslí, bubnů a trumpet a na trávník tanečním krokem vběhla skupina rudě oděných hudebníků s bílými zuby a pustila se do hlasitého zpěvu.

„To je Miriachi Band!“ zvolal Bradley pobouřeně a naklonil se k Matyldě. „Tvoje matka sem pozvala ty Mexikánce? Počítal jsem skoro se vším, ale tohle by mě nenapadlo.“

Matylda hleděla do pohoršených tváří jeho rodičů, zatímco ostatní hosté už začali tleskat a podupávat do rytmu. „Ma-

minka se zmiňovala, že má problém sehnat harfenistku, ale myslela jsem, že se to vyřešilo," přiznala zkroušeně.

Tu spatřila na druhé straně trávníku otce se širokým sombrerem na hlavě. Když se objevil číšník se šampaňským, pošeptala Bradleymu: „Budu hned zpátky. Musím si promluvit s matí.“

Věděla, že matka se při podobných společenských akcích cítí ve svém živlu. S úsměvem procházela mezi skupinkami hostů se sklenicí šampaňského v jedné ruce a dlouhou cigaretovou špičkou v druhé.

„Mami!“ zasyčela na ni Matylda.

„Copak chceš, miláčku? Večírek se nám vydařil, co říkáš?“ šveholila matka spokojeně.

„Říkám, že nevydařil. Víš moc dobře, že jsem si přála mít tady harfenistku. Proč nepřišla?“

„Ach, neříkala jsem ti, že nemůže hrát? Popálila si prsty... nebo něco takového.“

Matyldě neušlo, že tón matčina hlasu neprozrazuje žádné zklamání.

„V posledním okamžiku se mi podařilo zajistit tuhle skupinu. Nejsou úžasní? Tvoji hosté se skvěle baví.“

Matylda jen zasténala a rozhlédla se po zástupu pozvaných návštěvníků. Tu si všimla dvou mužů, kteří na okraji louky právě stavěli stativ. „Neříkej mi, že tamhle vidím novináře a fotografa!“ zvolala.

„Ale samozřejmě je tu také tisk. Koneckonců jsme Moonevovi z Point Piper, miláčku. Tvoje zasnubní oslava se přece musí objevit v *Sunday Times*.“

„Nechci o svých zasnubách číst v novinách ani v nich vidět svoji fotografii!“ prohlásila Matylda rozzlobeně. „Pro Bradleyho je to příšerně trapné a nechci ani domyslet, jak na to zareagují jeho rodiče. Pošli ty lidi prosím hned pryč.“

„Slibuji, že se tu moc dlouho nezdrží,“ nenechala se matka přemluvit.

„Mami, prosím tě. Už i tak je to pro Bradleyho rodiče všechno přehnané. A ke všemu má táta ještě na hlavě to obrovské sombrero.“

„Ach, skutečně?“ Eileen se rozhlédla a dala se do smíchu. „Máš pravdu. Kde ho jen splášil?“

„Mami, táta by se mohl alespoň dnes večer ovládnout a chovat se slušně,“ žadonila zoufalá Matylda.

„Ale jistě, holčičko. Já už na něho dohlídnu,“ slíbila nepřilíš přesvědčivě Eileen.

Matylda se však nenechala tak lehce odbýt. „Tamhleten pár u studny vůbec neznám,“ nadhodila. „Kdo jsou ti lidé? Jsem si jistá, že v mém seznamu nebyli.“

„To jsou přece Franklinovi, Matyldo. Vždyť je znáš.“

„Ne, neznám. A přesně z toho důvodu se jejich jména neobjevila v mém seznamu.“

„Morrie je majitelem golfového klubu Royal Pines, jehož je tvůj otec členem.“

„Ale to přece se mnou a s Bradleyem nijak nesouvisí!“ Matylda se popuzeně rozhlížela kolem sebe. „Znám tu sotva polovinu lidí.“

„Tvůj otec pozval pár dalších hostů. Když mu Morrie blahopřál k tvým zásnubám, cítil se tvůj otec samozřejmě povinen pozvat ho taky. To se rozkřiklo a s blahopřáním přicházeli další a další známí. S tím si však ty nemusíš dělat starosti. Hezky si svůj večer užij.“

„A co můj nastávající tchán a tchyně? Říkala jsem ti přece, že se na takových společenských shromážděních necítí dobře a Bradley je na tom podobně. Chtěli jsme malou intimní oslavu! Myslela jsem, žeš to pochopila.“

„Pust' všechny ty starosti z hlavy, holčičko. Jsem si jistá, že jakmile se Hamilton-Smithovi trochu rozkoukají, uvolní se a začnou se taky bavit.“

„Dovoluji si pochybovat, že se Hamilton-Smithovi kdy uvolní.“

„Nu, v každém případě by jim to neškodilo. Napoj je šampaňským, snad to pomůže.“

Vřavou hudby a hlasů k ní dolehl otcův bujarý smích. Viděla ho stát se skupinkou mužů. Nepochybně si vyprávěli košilaté vtipy.

„Táta mi taky dělá starosti. Moc pije. Nemohla bys ho trochu brzdit... anebo ještě lépe úplně mu alkohol zarazit?“

„Ale co by se mohlo stát? Prostě se bav a všechno ostatní nech na mně.“ S těmi slovy se Eileen vydala ke svému manželovi, aby ho odvedla k Hamilton-Smithovým.

„Jak se mám bavit, když jde všechno šejdrem,“ mumlala si pro sebe Matylda. Tu si všimla, jak k ní míří ti dva muži od tisku, a vyplašeně prchla k Bradleymu.

Ten mezitím usadil rodiče ke stolu co nejdál od hudby. Jejich kamenné výrazy hovořily za vše. Matylda kývla na číšníka a nechala před ně postavit další sklenice se šampaňským.

„Tatínek s maminkou tu hned budou,“ ujistila je nervózně. „Mezitím bych vám ráda představila svoje sestry. Musí tu někde být.“

Bradley kývl hlavou ke skupince mladých lidí. Dvojčata byla obklopená hloučkem mladíků, kteří se předháněli v tom, kdo upoutá jejich pozornost. Dívky popíjely šampaňské, na něž byly vlastně ještě příliš mladé, chichotaly se, flirtovaly a užívaly si svého publika. Matyldy se zmocnily pochyby, zda jejich představení Hamilton-Smithovým je dobrý nápad.

„Tak jsme tady,“ zvolala v té chvíli Eileen s Randolphem v závěsu. Ten už sice neměl na hlavě sombrero, zato byl značně opilý, takže uvítání hostů neproběhlo zrovna na úrovni. Bouřlivě potřásl Herbertovi rukou a kysele se tvářící Gwendolyn zlíbal na obě tváře a objal tak silně, až zrudla.

„Brzy budeme rodina,“ hlaholil. „Berte můj dům jako svůj. Zastavte se u nás, kdykoli vám bude libo,“ dodal a uštědřil Herbertovi tak mocný štouchanec do žeber, až mu šampaňské vyšplíchlo na nablýskané polobotky. „Můžeme si zahrát tenis. Anebo golf. Co říkáte?“

„Nepěstuji žádný sport,“ odvětil Herbert, vytáhl zářivě čistý kapesník a utřel si jím prsty a špičky střevíců. „Nemohu riskovat, že si zraním ruce. Jsem chirurg.“ S těmi slovy si třel ruku, kterou mu Randolph předtím málem rozdrtil.

Randolph nechápavě zavrtěl hlavou a obrátil se na jeho manželku. „Vy ale zajisté nějaký sport provozujete, Gwen-

nie?“ Neomaleně si ji prohlížel, jako by odhadoval, k jakému sportu by se nejlépe hodila.

Zavrtěla jen hlavou. „Jmenuji se Gwendolyn,“ odpověděla stroze.

Matylda se obávala, aby otec neprovedl něco nepředloženého, například neplácl Gwendolyn po zadní části těla, proto raději vstoupila mezi ně.

„Zatančíte si se mnou mexický kloboukový tanec, Gwen-
nie?“ zahlaholil Randolph s nadějí v hlase.

„Žádný takový tanec neznám,“ odvětila mu ledově.

„Ale to nevádí. Rád vám ho předvedu,“ ujistil ji Randolph.

„Je to opravdu obrovská švanda.“

„Možná později, drahý,“ zasáhla Eileen. „Porter a Sarah Mc-
Nichollsovi by tě rádi pozdravili. Hned se k vám vrátíme, Gwen-
dolyn a Herberte.“ A už vlekla Randolpha k manželskému
páru, který na Matyldině seznamu rovněž nebyl uvedený.

Matylda si pokradmu prohlížela výraz svého budoucího
tchána a byla přesvědčená, že ví, co v něm čte. Totiž že do té-
hle vily už nikdy v životě nevstoupí.

Ze všech sil se pak snažila Hamilton-Smithovy nějak zaba-
vit, což se ukázalo jako nadlidský úkol. Nejenže se jim nelí-
bila hudba, ale ohrnovali také nos nad bufetem, který sestával
hlavně z mexických jídel. Gwendolyn jí vysvětlila, že nejí ni-
kdy nic, u čeho nepozná, z jakých ingrediencí to bylo nava-
řeno. A už vůbec žádná kořeněná jídla, to prý ani jeden z nich
nesnáší. Oba také odmítli seznámit se s ostatními hosty. Ma-
tyldě bylo jasné, že zvednou kotvy, jakmile uplyne doba, kte-
rou jim předepisují zdvořilostní konvence.

Když po zdánlivě nekonečné hodině ozářily oblohu nad
pláží první rakety ohňostroje, všichni hosté okouzleně vy-
dechli. Všichni kromě Hamilton-Smithových. A Bradleyho
s Matyldou. Pro ně byl tenhle večer hotová katastrofa.

Už po dvou minutách si Gwendolyn zakryla uši a obrátila
se k Matyldě. „Nebude vám vadit, když odejdu? Strašně mě
rozbolela hlava.“

„Jistěže ne,“ odpověděla Matylda vyčerpaně.

„Doprovodím tě,“ nabídl Herbert a odvedl Gwendolyn ke schodišti.

„Ach, Bradley, je mi to tak líto,“ zasténala Matylda, zatímco obloha nad pláží explodovala barvami. Měla to být oslava jejího zasnoubení, ale zatím si neužila ani jediný okamžik, nenašla čas promluvit si s přáteli. Opět uslyšela otcův hlasitý řehot. Výborně se bavil a byl už úplně namol. Také Eileen si hojně přihýbala šampaňského a bavila se se svými hosty. Na Matyldu a Bradleyho oba zapomněli.

Po dvaceti minutách přišel čas na proslovy a fotografování. „Vidělas někde svého otce?“ zeptala se Matyldy Eileen. „Fotograf chce pořídit snímek celé rodiny.“

„Nevím, kde zrovna je,“ odpověděla Matylda rozmrzele.

„A kde jsou vaši rodiče?“ obrátila se Eileen k Bradleymu.

„Odešli domů,“ sdělil jí Bradley. „Maminku rozbolela hlava.“

„Ach, chudinka, to je mi líto,“ řekla Eileen, ale to už upoutalo její zájem něco jiného. „Podívejte, bude se tančit polonéza.“ Obličej se jí rozsvítil. „Tu si musím taky zatančit. Randolpha najdu až potom.“

Když matka odběhla pryč, zakryla si Matylda zoufale rukama obličej. „Ach, bože, kdy už tenhle zlý sen skončí?“

Najednou se ozval nějaký hluk následovaný výkřiky. Poté všichni ztichli. Matylda viděla, že hosté se shromáždili kolem květinového záhonu. Rozběhla se, aby zjistila, co se stalo. Bambusová zástěna oddělující zeleninovou a květinovou zahradu se zřítily na zem. Snad se nikomu nic nestalo, modlila se v duchu a razila si cestu zástupem s Bradleyem v patách. Při pohledu, který se jí pak naskytl, jí ztuhla krev v žilách. Jestli si ještě před několika minutami myslela, že dnešní večer už nemůže být horší, tak se hluboce mýlila.

Na polámané zástěně ležel na zádech Randolph Mooney a na něm v jeho objetí Sarah McNichollsová. Otcův obličej byl celý růžový od rtěnky. Každému z přihlížejících muselo být naprosto jasné, co se stalo. Ti dva se v milostném objetí opřeli o zástěnu a ta se pod jejich váhou zhroutila.

Matylda zděšeně hleděla na otce se Sarah. Eileen tu stála jako opařená. Hosté si mezi sebou něco pohoršeně špitali. Randolph rozpačitě mžoural jako neposlušný školák, kterého nachytali při kouření. Sarah byla rudá jako ředkvička, ať už hanbou, nebo z přemíry šampaňského.

Matylda energicky přistoupila k otci. „Vstávej, tati!“ přikázala mu. „Och, jak jsi mohl?“

Ale Randolph byl tak opilý, že nedokázal koordinovat svoje pohyby. Kromě toho na něm ležela Sarah, která měla rovněž potíže se zvednout. Šaty se jí k potěšení mužských hostů vyhrnuly vysoko nad kolena.

„No tak, zvedněte se konečně, paní McNichollsová!“ vyzvala ji Matylda rozzlobeně a snažila se ženu vytáhnout na nohy. To se jí však nepodařilo, naopak se sama nebezpečně naklonila dopředu, čelenka se jí svezla na oči a pak Matylda taky spadla. Zdrčená hanbou si uvědomila, že teď i ona nestydatě leží v nepříliš lichotivé pozici na Sarah a otci.

„Ti jsou všichni úplně namol,“ poznamenal někdo a další se zachichotal.

Matylda by se nejraději propadla samou hanbou do země. Přesto se s námahou zvedla a odhodlaně si narovнала ozdabu na své hlavě. Než se však stačila postavit na nohy, zablýsklo se světlo fotoaparátu. Fotograf si nenechal ujít příležitost zachytit Matyldu váleající se vyděšeně na otci se Sarah. Žurnalista vedle něj si cosi spokojeně zapisoval do notýsku. Soudě podle výrazu jeho obličeje právě ulovil svého sólokapra.

Konečně se Matyldě podařilo vstát. Pohlédla na Bradleyho, který tam stál celý popelavý ve tváři a nepodnikl nejmenší pokus, aby jí pomohl. Porter McNicholls vedle něj byl naopak rudý jak rajče a vypadal, že každou chvíli vybuchne.

Trvalo celou věčnost, než se podařilo dostat na nohy i otci a Sarah. Eileen spěšně dala pokyn hudebníkům, aby hráli dál. Reportér se snažil vyptávat Portera McNichollse, jak se postaví k tomu, že nachytal svoji ženu in flagranti s hostitelem. Namísto odpovědi byl hrubě dostrkán k východu. Majitel golfového hřiště mu pohrozil žalobou, pokud se v novinách

o tom incidentu objeví třeba jen jediný řádek. Když scénu ozářil další záblesk fotoaparátu, pustil Porter reportéra ze svého sevření a vrhl se na fotografa. Oba novináři vzali nohy na ramena a urychleně se vzdálili.

Matylda moc dobře věděla, že její rodina právě hostům poskytla tučné sousto ke klepům – alespoň do otcova dalšího faux pas. Ještě dobře, že Hamilton-Smithovi odešli domů a nestali se také svědky té trapné scény, pomyslela si. Zvedla oči k balkonu a hrůzou se jí zatajil dech.

Na balkoně v prvním poschodí stáli manželé Hamilton-Smithovi a všechno pozorovali. Z výrazu jejich tváří bylo víc než patrné, že Mooneyovi v plné míře naplnili všechna jejich nejhorší očekávání.

2

Matylda ležela na posteli a četla si *Skládačku*, prvotinu Mautorky jménem Barbara Cartlandová. Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř nakoukla její sestra Phoebe.

„Můžu dál, Tilly?“ zeptala se nesměle.

„Ale jistě.“ Matylda odložila knihu stranou. Byla ráda, že má společnost. Uplynulé dva týdny strávila sama a v depresi v nepřírozeně tichém domě jako vězeň, zatímco venku před domem tábořili reportéři. Phoebe a Fiona se stále někde toulaly s přáteli a matka odcestovala hned příští den po zásnubní oslavě k přítelkyni a měla se vrátit až dnes. Otec se většinu času skrýval před tiskem v některém ze svých skladů nábytku a zpíjel se do němoty.

„Zase jsi trávila moc času na sluníčku,“ vytkla Matylda sestře. „Brzy budeš stejně snědá jako Bambang,“ dodala s narážkou na jejich indonéského zahradníka.

Phoebe se rozesmála. „Byla jsem s kamarády na pláži.“

Pak zvážněla a podala Matyldě novinovou stránku. „Tohle jsem našla dnes ráno.“

„Co je to?“

„Stránka ze společenské rubriky z dnešních novin.“

„Ach, Phoebe, tohle já nehodlám číst,“ bránila se Matylda. „Leda že by tam byly dobré zprávy nebo něco, co by se netýkalo Bradleyho a mne.“ Což bylo nanejvýš nepravděpodobné, jelikož uplynulé dva týdny se proměnily v noční můru.

„Dobrá zpráva je, že vy dva už neplníte titulky novin.“ Phoebe si sedla na okraj lůžka a rozprostřela stránku.

„Opravdu?“

„Ano. Teď je zaplňuje rozvod McNichollsových.“ Phoebe ukázala na tučně vytištěný nadpis.

„Rozvod?“ Matylda se narovnala. „A odkdy?“

„Od včerejška. Žádost o rozvod podal pan McNicholls. Jako důvod udal našeho tátu, což není nic překvapivého.“

„Ach, to je tragédie! Tátovo hloupé chování jim rozvrátilo manželství.“

„No, asi to nebude jen jeho vina. V tom článku stojí, že to nebylo poprvé, co byla paní McNichollsová přistižená s jiným mužem.“

Matylda spěšně prolétla článek, který byl znovu doplněný oním senzaci budícím snímkem. Opět ji zalila hanba. „Ten skandál ještě nepominul ani pro Bradleyho a pro mě, ani pro naši ubohou maminku. Teď bude muset ještě celé měsíce snášet to pokoření. Možná ještě déle, jestli se to bude přetřásat před soudem.“

„Máma se jednoduše vytratila a dělá, jako by se jí to netýkalo. Nevím, jak dokáže snášet, že je s tátou pořád předmětem nejrůznějších klepů. Lidé určitě očekávají, že i ona zažádá o rozvod.“

„To neudělá. Koneckonců tohle není tátův první flirt. Naučila se ty jeho avantýry ignorovat.“ Matylda věděla, že matka utápí svoji bolest v alkoholu, už ji v minulosti párkrát nychytala v ložnici s otevřenou láhví.

„A jak se s tou trapnou situací vyrovnávají Bradleyho rodiče? Pochybuju, že v jeho rodině zažili podobný skandál – tam nanejvýš nějaká vzdálená příbuzná povila dítě už osm měsíců po svatbě.“

Matylda pokrčila rameny. „Upřímně řečeno nevím. Domluvili jsme se s Bradleyem, že dokud ten povyk neskončí, nebudeme se spolu objevovat na veřejnosti. Ještě jsem s ním nemluvila.“

„Ale mohl ti přece napsat nebo zavolat, aby se zeptal, jak se ti daří,“ namítla Phoebe.

Matylda byla skutečně trochu zklamaná, že se Bradley neozval, ale nechtěla to dát najevo. Předpokládala, že se celou dobu snaží nějak uchlácholit svoje rodiče.

Vtom se ozvalo zaklepaní na dveře. Dovnitř vstoupila Fiona. „Bradley je tady,“ oznámila. „Chce s tebou mluvit.“

„Opravdu?“ Matylda radostně vyskočila z postele a vklouzla do střevíců. „Kde je? V obývacím pokoji?“

„Ne, čeká na tebe na zadní terase.“

Poprvé po čtrnácti dnech se Matylda cítila zase šťastná. Po krátkém pohledu do zrcadla se rozběhla dolů po schodech. Bradley se opíral zády k ní o dveře na terasu.

„Bradley!“ Matylda se k němu nadšeně vrhla. „Tak ráda tě zase vidím.“

Bradley se k ní obrátil. Když mu Matylda padla kolem krku a sevřela ho do náruče, viděla, že se mu v obličeji mísí radost se smutkem.

„Podařilo se ti vyhnout se reportérům před bránou?“ zeptala se ho poté, co jí vtiskl na tvář něžný polibek.

„Ano, obešel jsem to zezadu.“

„Tos udělal dobře. Tatínek dnes nemohl ani odejít do obchodu, jinak by se na něho vrhl.“

Od služebné věděla, že se otec v županu a pantoflích stáhl s láhví whisky do svého pokoje.

„Je mi líto, že to musím říct, Matyldo, ale může si za to sám,“ odvětil Bradley suše. „Na rozdíl od pana McNichollse. Taky před jeho domem táboří půl tuctu reportérů. Viděl jsem je, když jsem šel kolem.“

Matylda zrudla. „Takže jsi taky četl ranní noviny.“

„Ano. A moji rodiče díky tetě Agátě rovněž.“

Herbertova sestra bydlela jen kousek od Hamilton-Smithových. Byla provdaná za soudce a ještě více namyšlená než oni. Rezolutně odmítla dostavit se na zásunbní oslavu, protože pokládala Randolpha za „špinavého kramáře“, který „nemá v Piper Point co pohledávat“. Ale samozřejmě četla tajně společenskou rubriku a zjevně si mohla přerazit kosti, aby bratrovi zatepla zvěstovala tu novinu o rozvodu.

Matylda moc dobře chápala důvod Bradleyho rozmrzelosti. Jeho rodinný život byl vždy klidný a spořádaný. Se skandály přišel do styku, teprve když spolu začali chodit, i když doposud se jej osobně žádný netýkal.

Matylda si povzddechla: „Je mi McNichollsových moc líto. Ale snad se náš život už konečně vrátí do normálních kolejí.“

Bradley na ni vážně pohlédl. „To pokládám za nanejvýš nepravděpodobné. Porter McNicholls přece žádá o rozvod kvůli nepředloženému chování tvého otce.“

Matyldu jeho postoj nijak nepřekvapoval. Sama otcovo chování neschvalovala, ale zároveň k němu jako k člověku cítila hlubokou přichylnost. Navzdory všemu svého otce milovala.

Randolph se své rodině se slzami v očích omluvil a tvrdil, že ten incident byl mnohem neškodnější, než jak se jevil. Sarah prý byla opilá a flirtovala s ním. To ovšem stěží vysvětlovalo, proč se oba ukryli za zástěnou.

Rodina samozřejmě podobné výmluvy slyšela už mnohokrát předtím. Randolph se sice vždy zapřisahal, že nechtěl nikomu ublížit, ale podobné incidenty se pořád opakovaly. Přesto se na něj nikdo z rodiny nedokázal skutečně zlobit, protože byl jinak velmi srdečný a láskyplný člověk, který se i k úplně cizím lidem choval ohleduplně a velkoryse. Jen nedokázal pochopit, jak velmi jeho ženu a děti jeho skandály ponižují a zraňují.

Matylda cítila hlubokou vděčnost za to, že se provdá za tak spolehlivého a věrného muže, jako je Bradley. Byla skálopevně přesvědčená, že ten jí nikdy podobné trápení nepřipraví.

„Pojďme se projít po pláži,“ navrhl Bradley.

Matylda nadšeně souhlasila. Tolik se jí po něm stýskalo. Radostně se do něj zavěsila, ale brzy si všimla, jak je napjatý. Ty poslední dva týdny pro něj asi taky nebyly lehké. „Jak se s tou záležitostí vyrovnávají tvoji rodiče?“ otázala se.

„Ne moc dobře. Nejsou zvyklí na to, aby byli zapleteni do podobného skandálu.“

„Je ale ve skutečnosti nijak nezasáhl,“ namítla Matylda opatrně. „Týká se hlavně mých rodičů a McNichollsových.“

„To není tak úplně pravda.“ Matyldu zaskočila vehemence jeho námitky. „Jsou do toho skandálu zataženi už tím, že byli na té oslavě. Reportéři byli dokonce i u nás doma.“

Matylda tušila, že to nevěstí nic dobrého. „A proč?“

„Chtěli vědět, jak se moji rodiče staví k tomu, že vstoupí do příbuzenského vztahu s Randolphem Mooneym – mužem, který podvádí svoji ženu před zraky své rodiny, přátel a veřejnosti.“

Matylda zrudla hanbou. „To je mi opravdu líto, Bradley. Otec nám vysvětlil, že ta záležitost byla zcela neškodný flirt. Ale takový je už tisk, že všeho dělá za každou cenu senzaci,“ pokusila se Bradleymu zvednout náladu. „Určitě se tvým rodičům za tuhle situaci osobně omluvím – tentokrát osobně.“ Hned následující den po slavnosti poslala Hamilton-Smithovým dopis s omluvou, doposud však na něj neobdržela odpověď.

„To nepomůže, Matyldo,“ odpověděl Bradley vážně.

Tón jeho hlasu ji znepokojil, ale nijak ho nekomentovala. Mlčky spolu kráčeli k pláži. Tam si Bradley zastrčil ruce do kapes a povzdychl si. Ztrápeně se zahleděl k přístavu posestému čluny.

„Jednou tyhle nepříjemnosti skončí,“ pokoušela se ho Matylda utěšit. „Až spolu začneme žít, stane se pro nás tahle situace jen vzpomínkou. Nebyla bych vůbec proti tomu, kdybychom se odstěhovali ze Sydney. Naopak, dokonce by mě to těšilo.“ Společenský život v Sydney by jí určitě nechyběl.

„Tvůj otec se nezmění,“ poznamenal Bradley chladně.

„To je možné,“ připustila. „Má prostě rád legraci.“

Bradley se k ní obrátil a pohlédl jí do jejích hnědých očí, plných důvěry k němu. „Moji rodiče odmítají být ve spojení s tvou rodinou. Proti tobě nic nemají, ale nehodlají něco podobného zažívat znovu.“

Matylda jejich postoj zcela chápala. Neviděla v něm však problém. „Však taky nemusejí. Až budeme žít v jiném městě, nebudou se nás skandály mé rodiny už nijak týkat – a jich tudíž taky ne. Můžeme třeba přesídlit do Melbourne. Tam nás nikdo nezná.“

„Jenže to nejde. Zaprvé jsem si teprve začal budovat kariéru a zadruhé máš svoji rodinu ráda, což je správné.“

„Ano, a na tom nakonec nic nezměním. Ale my dva se milujeme a brzy se budeme brát. A jako můj manžel pro mě budeš důležitější než kdokoli jiný.“

Bradley zkroušeně přikývl. „Ano, máme se rádi. Ale láska někdy nestačí.“

„Co je to za řeči?“ otázala se Matylda ohromeně. „Láska je přece to nejdůležitější. Jen ona nám pomůže překonat všechny strážně a úskalí. A o to přece v manželství jde, ne?“

Bradleyho výraz ještě více potemněl. „Za normálních okolností to snad platí. Když se mají dva lidé rádi, pak společně zvládnou většinu překážek, které jim život uchystá. Ale některé překážky jsou nepřekonatelné.“

„Chceš tím snad říct, že manželství se mnou je takovou nepřekonatelnou překážkou?“ Matylda si byla jistá, že na její otázku odpoví záporně. Čekala na jeho odpověď.

Bradley sklopil oči. „Ty za to nemůžeš, Matyldo,“ pronesl tiše. „Jsi nádherná a úžasná žena. Jen kdyby ses nejmenovala Mooneyová.“

Matylda na něj nechápavě zírala.

„Moji rodiče mi dali jasně najevo, že sňatek s někým z rodiny Mooneyových pro mě není vhodný.“

Matylda na něj vytřeštila oči. Byla v šoku, i když reakce Hamilton-Smithových ji vůbec nepřekvapila.

„Víš dobře, že jsem právě začal pracovat v advokátní kanceláři Massey, Schultz a partner,“ řekl Bradley.

Matyldě se rozbušilo srdce. Obrat, který tento rozhovor nabral, se jí pranic nelíbil. „Ano,“ řekla a zvolna přikývla. Edwin Massey byl dobrý přítel jeho otce a nabídka práce v této renomované advokátní kanceláři byla pro Bradleyho přímo dar z nebes.

„Edwin Massey k nám před několika dny zašel, aby si promluvil s otcem a se mnou o mém zaměstnání. On i otec jsou přesvědčení, že tvoje rodina by znedůvěřhodnila moje jméno, což by poškodilo pověst kanceláře.“

„Dal ti snad výpověď?“

„To samozřejmě ne. Ví, že bych chtěl jednoho dne postoupit na pozici partnera, ale dal mi jasně najevo, že moje pověst musí být bez nejmenší poskvrnky. Matyldo, musíme naše zasnoubení zrušit.“

Matylda měla pocit, že špatně slyší.

„Opravdu tě mám moc rád, ale...“

„Ale co? Naše láska ti nestačí?“ vyrazila ze sebe Matylda nevěřicně.

„Láska prostě někdy není všechno,“ řekl Bradley tiše. „Je mi to líto, ale my dva se nevezmeme.“

Matylda cítila, jak se jí oči plní slzami. „Neříkej to, Bradley, prosím,“ zašeptala a slzy jí zmáčely tváře.

Bradley na ni soucitně hleděl a podal jí kapesník. „Nemám na vybranou. Moc bych si přál, aby to šlo zařídit jinak, ale není to možné. Svatba nebude.“

Matylda slyšela jeho slova a cítila se jako ochromená. Nebyla schopna jasně myslet.

Bradley ji vzal za ruku a prohlížel si zasnubní prsten, který jí nedávno navlékl na prst. Ruka se mu třásla stejně jako jí.

„Vím, že to nebývá zvykem, ale můžeš si ten prsten ponechat, jestli budeš chtít,“ řekl sotva slyšitelně. „Je mi strašlivě líto, že to tak musí skončit.“ Také jeho oči se leskly slzami.

„Tak tobě je to líto?“ šeptala Matylda. „Já zkrátka nemůžu uvěřit, že chceš naše zasnoubení zrušit. Tohle bych od tebe nikdy nečekala.“ Ještě stále jí plně nedocházelo, co se stalo.

„Já od sebe taky ne.“

„Kdybys mě miloval, opravdu z celého srdce miloval, nechal by sis náš sňatek otcem rozmluvit,“ vyrazila ze sebe Matylda.

Bradley na ni smutně hleděl. „To nebyl můj otec, kdo zkažil naši zasnubní oslavu. Můj otec nerozvrátil ničí manželství a nevyvolal skandál, který se bude v novinách ještě měsíce přetřásat. Moji rodiče pro mě chtějí jen to nejlepší. Otec musel tvrdě dít, aby mi umožnil studium práv. Pouze mi ukázal tu správnou cestu v mém životě.“

Jeho slova vytrhla Matyldu z jejího ochromení. „A ta očividně vede pryč ode mne,“ pronesla s hořkostí. Cítila se smutná a zároveň ji zaplavoval obrovský vztek nad tím, že Bradley za jejich vztah nebyl schopen bojovat.

Stálo ji hodně námahy, než z prstu stáhla zasnubní prsten, aby ho vložila Bradleymu do ruky. „Nemůžu si ho ponechat,“ zašeptala. V puse měla tak sucho, že jen stěží artikulovala. „Připomínal by mi něco, co mohlo být, kdyby...“ Hlas jí selhal.

„Kdyby nás tvůj otec za přítomnosti našich přátel, mých rodičů a jednoho reportéra totálně nezostudil,“ dokončil větu Bradley.

„Ne. Chtěla jsem říct, že nechci, aby mi připomínal něco, co mohlo být, kdybys byl skutečný muž a postavil se za mě.“

Bradley na ni šokovaně pohlédl. Matylda se prudce otočila a rozběhla se k domovu. S každým krokem se modlila, aby na ni zavolal, aby jí řekl, že se mýlil, že se přání svého otce přece jen nepodvolí, protože ji miluje. S každým dalším krokem doufala, že se za ní rozběhne a sevře ji do náruče.

Nic takového se však nestalo. Nedokázala tomu uvěřit – její vztah byl skutečně u konce. Teď už si nepřála nic jiného než se zavřít do svého pokoje a už nikdy z něj nevylézt.

Naneštěstí potkala na schodech právě otce, o jehož společnost v tomto okamžiku stála ze všeho nejméně. Byl už zase opilý, ale v této chvíli k němu necítila žádnou lítost. Naopak, bylo jí odporné, že má na sobě pořád ještě župan a chodí po domě nemytý a neučesaný.

„Co se děje, Tilly?“ otázal se jí a se zasténáním se chytil za hlavu.

„Ten tvůj údajně neškodný flirt se Sarah McNichollsovou mě právě připravil o moji šťastnou budoucnost!“ vyštěkla na něj Matylda.

Randolph se napřímil a bylo na něm vidět, jak uvnitř svádí boj o jasnou myšlenku. „Jak to myslíš?“

„Bradley právě zrušil naše zasnoubení, protože ho jeho otec přesvědčil, že spojení s Mooneyovými by mu poškodilo kariéru.“

Randolph se zapotácel. „To nemyslíš vážně,“ blekotal.

„Ale ano, myslím,“ ujistila ho Matylda roztrfeseným hlasem a ukázala mu prázdný prst.

„Co je to za pitomost?“ rozlítil se Randolph. „Kde je Bradley?“

„Je pryč. A s ním i moje vysněná budoucnost. A to všechno jenom kvůli tobě,“ vzlykala Matylda. „Tohle ti nikdy neodpustím!“ S pláčem vyběhla do patra.

3

Během následujících dnů se Matylda ukrývala ve svém pokoji. Rodina ji nerušila a poskytla jí prostor, který potřebovala. Matylda zoufale oplakávala ukončení svého vztahu, zároveň v ní však sílil vztek na Bradleyho a jeho v jejích očích slabošské rozhodnutí. Byla předtím přesvědčená, že ho dobře zná, ani ve snu by jí nenapadlo, že takhle zareaguje. Všechny její sny o společném životě se jí zhroutily jako domeček z karet. Stále znovu se jí vracely vzpomínky na společné zážitky, na jejich rozhovory o budoucích plánech. Stále znovu před sebou v duchu viděla jeho modré oči. Pokusila se rozptýlit psaním článku do časopisu, ale myšlenky se jí neu-

stále vracely k Bradleymu. Ráda by si provětrala hlavu delší procházkou, ale nic takového nepřipadalo v úvahu vzhledem k reportérům číhajícím před domem. Zrušení jejich zasnoubení nebylo zatím zveřejněno a ona se nechtěla vystavovat zvědavým otázkám. S každým dalším uplynulým dnem toužila stále více po tom, moci se uchýlit na nějaké místo, kde by ji nikdo neznal, aby získala potřebný odstup. Po dvou týdnech nakonec dospěla k rozhodnutí na čas ze Sydney odjet.

„Pár dní u dobré přítelkyně dokáže zázraky,“ snažila se jí matka rozmluvit její rozhodnutí.

„Jenže moje nejlepší přítelkyně bydlí tady ve městě, mami. A já prostě musím pryč.“

„A co tvoje práce?“ namítla Eileen.

„Jsem novinářka na volné noze. Mohu psát všude a posílat články do redakce.“

Eileen si povzddechla. „Měla bych lepší pocit, kdybych věděla, kam odjedeš.“

Jenže to Matylda sama ještě nevěděla. „Rozhodnu se až na nádraží. Koupím si prostě jízdenku do nějakého zapadlého městečka, kde o naší rodině nikdo nikdy nic neslyšel.“

„Ale neodjedeš do jiného státu, vid’?“ ubezpečovala se matka.

„Nic takového nemám v úmyslu. Nový Jižní Wales je dost velký, abych nechala Sydney daleko za sebou. Hned po příjezdu pošlu telegram se zprávou, kde jsem se usadila.“

„Kde chceš ale bydlet?“ vyptávala se Phoebe ustaraně.

„To ještě nevím. V nějakém hotelu nebo penzionu. Nejsem vybíravá, hlavní je, aby se tam nikdo nezajímal o můj soukromý život.“

„Pokládám ten tvůj pokus o útěk za dost hysterickou reakci,“ namítla Fiona.

„Já ne. Ten skandál na zasnubní slavnosti byl už sám o sobě dost zlý, ale brzy se tu všichni dozvědí, že mě Bradley pustil k vodě.“ Matylda měla už zase v očích slzy.

„Nemyslím, že Bradley tu zprávu bude chtít rozhlásit,“ uklidňovala ji Eileen. „Stejně jako ty nestojíš o pozornost veřejnosti.“

„Myslela jsem si, že Bradleyho znám. Teď mohu jen doufat v jeho diskrétnost, nic víc. A navíc tu jsou jeho rodiče. Určitě budou každému vykládat, že Bradley konečně přišel k rozumu a s těmi příšernými Mooneyovými skoncoval.“ Matylda cítila, jak se jí zmocňuje vztek. „Než mě novináři začnou zasypávat otázkami ohledně mého vztahu s Bradleyem, musím být co nejdál odsud. Nemám na to sílu, to musíte pochopit.“

Její rodina ji znala dost dobře na to, aby chápala, že nemá cenu na ni dál tlačit.

„Je Broken Hill klidné místo?“ vyptávala se příští den pokladního u jízdenkové pokladny na nádraží v Sydney. To jméno ji zaujalo na mapě železniční sítě, protože bylo poslední stanicí na dráze západně od Sydney. „Hledám nějaké klidné, milé, odlehlé místo, kde by mě nikdo nerušil.“

A kde nikdo nezná jméno Mooney, dodala v duchu.

„Broken Hill je hornické městečko,“ odpověděl pokladní.

„To není odpověď na moji otázku.“ Matylda sama slyšela, jak ostře její hlas zní.

„Já tady jen prodávám jízdenky,“ ohradil se pokladní. „Nevím, proč tam chcete jet.“

„Promiňte, pane Whitfielde,“ pokračovala Matylda přátelštějším tónem, když si přečetla na visačce jeho jméno. „Potřebuji odjet někam, kde se nikdo nebude zajímat o to, odkud jsem a co tam pohledávám.“

„To mi moc nepomůže. Jste snad na útěku?“

Matylda se zarděla. „Ovšemže ne!“

„Tak jste možná spisovatelka, která hledá klidné místo, kde by vrhla na papír svůj další bestseller.“

Matylda na muže pátravě pohlédla. Ví snad, kdo je? Tu si však všimla, jak se mu oči žertovně zablýskly, a oddechla si. „Jistým způsobem máte pravdu,“ připustila vyhýbavě.

„No tak dobrá. Horníci si rádi přihnou. A opilci nadělají dost randálu. Stačí to jako odpověď na vaši otázku?“

„V tom případě tedy Broken Hill nepřipadá v úvahu,“ pozdechla si Matylda. „Máte snad nějaký lepší návrh?“

Pokladní se zamyšleně odmlčel.

„Jestli je pro vás tak důležité, aby to bylo nějaké odlehlé místo, pak by byla dobrou volbou Wilcannia. Do ní ale žádné vlaky nejezdí.“

„A jak se tam dostanu?“

„V Broken Hill musíte nastoupit do autobusu.“

To opravdu znělo jako hodně odlehlé místo. „Víte snad, kolik tam bydlí lidí?“ To už Matylda šeptala, protože se za ní vytvořila dost dlouhá fronta a ona nechtěla, aby ji někdo slyšel.

„Musel bych hádat. Snad pár set. A další na okolních stanicích. Je to klidné městečko, a má dokonce malý říční přístav. Na kolesových parnicích se z něj dopravuje po řece Darling vlna pocházející z velkých ovčích farem v okolí.“

Matylda v duchu před sebou viděla poklidnou scénu s parníkem na pohupující se hladině řeky. „To zní skvěle,“ zajásala.

„Výborně. Cíl vaší cesty se jmenuje Wilcannia.“

Matylda vytáhla peněženku. „Pak tedy jednu jízdenku do Broken Hill. Kde si mám koupit lístek na autobus?“

„V Broken Hill.“ Také pokladní přešel ve spiklenecký šepot. „Mnoho štěstí, slečno,“ popřál jí a podal jí jízdenku. „Váš vlak odjíždí za pětáctyřicet minut ze třetí koleje. Pošlu někoho pro vaše zavazadla.“

„Mnohokrát děkuji, pane Whitfelde. Moc jste mi pomohl,“ rozloučila se Matylda a se skloněnou hlavou se prodrala zástupem cestujících.

Pokladní s úsměvem zavrtěl hlavou. „A to jsem si myslel, že jsem už viděl ledasco,“ zabručel pod vousy.

„Víte, kdo to byl?“ zaslechla Matylda za svými zády a v duchu záupěla.

Randolph Mooney vstoupil energicky do čekárny ordinace Herberta Hamilton-Smithe. Matrona za recepčním stolkem na něj upřela chladný pohled, jen špatně skrývající nevoli.

„Chci k Herbertovi,“ oznámil Randolph důrazně. „Kde má ordinaci?“

„Bez objednání vás k němu nemohu pustit, pane Mooney,“ řekla žena přísně.

„Nepotřebuji se objednávat. Jsem jeho osobní známý,“ trval Randolph na svém.

Matrona zrudla pohoršením. „Pan Hamilton-Smith tady dnes dopoledne není. Třikrát týdně operuje v Královské nemocnici prince Alberta.“

V tom okamžiku vstoupil Herbert do čekárny. „My dva spolu nemáme o čem mluvit,“ oznámil namísto pozdravu. Pak se obrátil k sekretářce: „Edwino, nepřeji si dnes být nikým rušen. Musím napsat zprávy.“

S těmi slovy prošel kolem Randolpha, pohled upřený dopředu. V Randolphovi narůstal hněv nad jeho přezíravým chováním.

„Já si ale naopak myslím, že si promluvit musíme,“ namítl pobouřeně. „Řekl bych dokonce, že toho musíme projednat hodně.“ Energicky následoval Herberta do ordinace a zabouchl za sebou dveře.

Herbert se posadil za stůl a chladně na Randolpha zíral. „Mám za sebou náročné dopoledne. Pacient mi málem umřel pod rukama. Ve srovnání s tím je všechno, co mi tu chcete přednést, nepodstatné.“

„Pokládáte snad štěstí mé dcery za nepodstatné?“ rozčílil se Randolph. „Váš syn jí zlomil srdce. A jak jsem slyšel, na vaše doporučení.“

„To nepopírám. Ale nenechal jsem syna léta studovat, abych ohrozil jeho kariéru svazkem s vaší rodinou. Není pravda, že je mi Matyldino štěstí lhostejné. Je to skvělá žena, která se bohužel narodila do nesprávné rodiny. To asi nemůžete popřít.“

Randolph zrudl. „Vy nafoukaný prevíte! Jak si dovoluujete vyjadřovat se takhle pohrdavě o mojí rodině?“

„Ne o vaší rodině, jenom o vás! Inscenujete jeden skandál za druhým a každý z nich je pro vaši dceru těžkou ranou. To vy jste zničil své dceři štěstí, ne já nebo Bradley. Kdy-

byste se uměl slušně chovat, byli by Bradley a Matylida stále zasnoubení.“

„Jsem rád, že nejsem takový suchar jako vy. Já si alespoň umím užívat života.“

„To skutečně umíte. Vaše užívání si života a manželek jiných mužů zaplňuje přední stránky novin.“

Randolph nevěřil svým uším. „To zacházíte příliš daleko, Herberte. Sám dobře víte, jak novináři každou maličkost nafouknou, jen aby zvýšili náklad. Připouštím, že si občas přihnou nad míru a pak vyvádím hlouposti, ale nikdy jsem svojí rodině záměrně neublížil. A moji nejbližší to moc dobře vědí.“

„Nu, už se asi nezměníte, Randolphe. Ano, vybídl jsem Bradleyho, aby zrušil své zasnoubení, ale ne proto, že bych měl něco proti Matyldě. Je to moc milá mladá žena, která má tu smůlu, že má naprosto příšerného otce, který jí ničí život. A já nechci nečinně přihlížet, jak ničí i život mého syna.“

Randolphův hněv rázem vychladl a vystřídal ho hluboký smutek. Neschopen slova se otočil a odkráčel z Herbertovy ordinace.

Po sto dvaceti nudných mílích v autobuse s těmi nejtvrďšími sedadly, jaká kdy zažila, se Matylida upřímně radovala, že konečně dospěla do cíle své cesty. Jízda vlakem trvala noc a den a po další bezesné noci, tentokrát strávené v pokoji nad hlučným barem, pro ni byla Wilcannia přímo vysobožením.

Byla jediná, kdo tady vystupoval. Okamžitě ji ovanul horký závan vzduchu. Zatímco řidič vykládal její kufr, zvědavě se rozhlížela kolem sebe. Široko daleko neviděla kromě autobusu žádný další dopravní prostředek, žádný koňský povoz, nebo alespoň osamělého jezdce na koni. Přesto však byla ulice překvapivě široká. Pískovcová soudní budova a policejní stanice vedle ní vypadaly opuštěně. Na dalším rohu, kde začínala ulice označená jako Reid Street, uviděla poštu

a telegrafní kancelář a vedle dvoupatrovou budovu s balkonem zdobeným železným zábradlím. Naproti poště se nacházel obchod. Rukou psaný nápis nade dveřmi hlásal: *Knox and Downs General Store*. Soudě podle zboží vystaveného za výkladem obsahoval nabízený sortiment prakticky všechno. O kus dál Matylda zaznamenala filiálku londýnské Standard Chartered Bank. Nikde však nespátřila živou duši. Její pohled zabloudil až k řece, nad kterou se klenul hezký most. Ticho narušovalo jen bzučení much a zakrákání vrány na gumovníku u řeky.

Autobus odjel a zanechal za sebou oblak prachu. Matylda se chopila kufru a vydala se k domu vedle pošty, nad jehož vchodem visela cedule s nápisem *Wilcannia Club Hotel*. Přešla ulici a vstoupila dovnitř. Její oči potřebovaly chvíli, než si po oslňujícím slunečním svitu zvykly na přítmi. Stála v chodbičce kousek od recepce, od které vedly skleněné dveře k baru vyhrazenému mužům, kde uviděla dva hosty a barmana. Za otevřenými dveřmi vlevo se nacházel dámský salon a jídelna. Obě místnosti byly prázdné. Matylda si oddechla úlevou. Pokud hledala anonymitu, pak očividně našla to správné místo.

Zazvonila na zvonek na pultě. Nejradší by ze sebe hned stáhla kabátek na míru šitého lněného kostýmku, ale protože věděla, že má hedvábnou blůzku potem přilepenou na tělo, rozhodla se počkat, až bude ve svém pokoji.

Po chvíli se objevila nějaká žena. Byla menší, tmavé vlasy měla vyčesané do drdolu a na sobě letní květované šaty s páskem.

„Dobrý den,“ pozdravila Matyldu a v hlase jí zazníval údiv. „Co pro vás mohu udělat?“

„Ráda bych si na pár týdnů pronajala pokoj. Pokud možno s výhledem na řeku,“ řekla Matylda.

„Na pár týdnů?“ opakovala žena nevěřičně.

„Ano. Je to snad problém?“

„Ale vůbec ne. Mám tento týden jen málo rezervací. Hosté se většinou objevují bez rezervace.“ Žena se usmála a ote-

vřela knihu hostů. „Jmenuji se Veronika Marshová. A tenhle hotel s manželem provozujeme už dlouhých deset let. Ale zřízení byl již v roce 1879.“

„Těší mě, že vás poznávám, paní Marshová.“ Matylda namočila pero do sklenice s inkoustem na pultě, ale než napsala svoje jméno, na chvíli zaváhala. Přestože bylo velmi nepravděpodobné, že by tady v tom zapadlém městečku někdo znal jméno Mooney, raději uvedla do knihy dívčí jméno svojí matky. Neměla z toho ale dobrý pocit. Cítila, jak se jí blůzka lepí na tělo. Budu asi muset zvážít obměnu své garderoby, pomyslela si. „Je tady pořád tak horko, paní Marshová?“ otázala se.

„Říkejte mi jednoduše Vonnie,“ vyzvala ji žena s úsměvem. „Dnes je na tuto roční dobu horko ještě docela mírné. Ale vy nejste do tohoto počasí správně oblečená. Až přijde léto, to teprve vypuknou ta správná vedra.“

Matylda se pokusila představit si léto ve Wilcannii, když už teď na jaře panuje takhle nesnesitelné teplo.

„Cestujete sama?“

„Ano,“ potvrdila Matylda.

Žena vrhla krátký pohled na jméno, které Matylda zanesla do knihy hostů. „Smím vědět, co vás přivádí do našeho města, slečno Wrightová?“

„Jen Matylda, prosím. Chtěla jsem na chvíli uniknout ruchu velkoměsta v Sydney a Wilcannia mi byla doporučena jako velmi pokojné místo.“

„Doporučena? Opravdu?“ Vonnie se zatvářila udiveně. „Naše město bývalo jedním z nejrušnějších říčních přístavů Austrálie. Na počátku devatenáctého století sem přitáhlo hodně dobrodruhů, kteří v pohoří Barrier Ranges hledali stříbro, měď a opály. Až do stavby mostu tu býval přívoz, který přepravoval přes řeku ovce a dobytek hnaný na trh do Melbourne. Ještě na konci devatenáctého století se ve městě nacházelo třináct hotelů. Naše budova vyrostla na místě, kde stával první hotel, tehdy celý ze dřeva. Jmenoval se U matky Kinnivan.“

„Teď ale město vypadá dost opuštěně,“ řekla Matylda.

„Nu, to je pravda. Bílé obyvatelstvo zahrnuje asi tisíc lidí včetně farmářů v okolí. Město už není, co bývalo. Po několika suchých letech je hladina řeky pro parníky příliš nízká. Naštěstí se jich sem ale tu a tam pár dostane. Od té doby, co byla do Broken Hill postavená železnice, posílají farmáři vlnu obvykle po trati. Takže pokoj a klid zde určitě najdete. Jen o víkendech tu bývá rušněji, když do města přijedou farmáři s ženami. Chlapi jdou do hospody, ženské se vydají po nákupech. V pátek večer sem taky zajde na pivo posádka parníků. Lodníci ale v sobotu pokračují dál po řece ke svým ženám, které čekají na jejich mzdu. Místní obyvatele tady potkáte hlavně večer.“

Vonnie doprovodila Matyldu nahoru po schodech a uvedla ji do prvního pokoje na levé straně. Dominovala mu obrovská postel se sítí proti moskýtům. Na stropě visel ventilátor, v rohu stála prodřená lenoška a před jedním z velkých oken s výhledem na řeku Darling byl umístěný psací stůl.

„Nádhera!“ zvolala Matylda spokojeně. Líbil se jí hlavně výhled.

„Koupelna je hned přes chodbu,“ vysvětlila Vonnie a vytáhla ze skříně hromádku čistých ručníků.

„Děkuji. Po dlouhé cestě a dvou skoro bezesných nocích mi pořádná koupel přijde vhod.“

„Potkala jste v Broken Hill horníky?“ zeptala se Vonnie.

„Zřejmě ano, v hotelu i na ulici nějací chlapi příšerně hulákali. Musela dokonce přijít policie.“

„Doufám jen, že mezi nimi nebyl můj zeť,“ povzddechla si Vonnie. „Chlapi jsou tu z dost hrubého těsta. Těžce pracují a hodně pijí, ale na druhou stranu slušně vydělávají. Práce v dolech je nebezpečná a hodně z nich přijde o život. Nevím, co to moji dceru napadlo, provdat se zrovna za horníka. Asi ji prostě dostal do jiného stavu, a tak jí ani nic jiného nezbylo. A není vyloučeno, že moje Ruth skončí jako mladá vdova se dvěma děcký na krku.“

Matyldu těšilo, jak otevřeně se jí Vonnie svěřuje. Od prvního okamžiku jí byla ta žena sympatická.

„Horníci z Broken Hill se tu objevují jen zřídka. Sem chodí chlapi, kteří ve White Cliffs těží opály. Ti jsou ale jiní.“

„Opály!“ zvolala Matylda nadšeně. „Jak daleko je to odtud do White Cliffs?“

„Osmapadesát mil na sever. Chlapi si tady každou sobotu opatřují pivo na celý týden. Vždycky se složí a jednoho sem pošlou.“

„Ale proč nepřijedou všichni?“ divila se Matylda. „Trocha povyražení by jim přece udělala dobře.“

Vonnie se zabýsklo v modrých očích. „To by nikdy neudělali. Jen neradi opouštějí svoje claimy a jsou připravení je zuby nehty bránit, zvláště po nějakém velkém nález. Ale jinak jsou to pokojní chlapíci, kteří nedělají problémy.“

To znělo docela dobrodružně. Matylda se zamyšleně rozhlédla po pokoji a její prsty pohládily dřevo psacího stolu. Zvedla jeho desku a ke své velké radosti objevila hromádku papírů.

„Tenhle pokoj dříve patřival Ruth. Když se před pěti lety provdala za Billyho, nechala tu svůj psací stůl. Možná si ho jednou odveze pro děti, ale zatím ho můžete po libosti užívat. Až se budete nudit, jistě budete chtít psát domů, jak se vám tu vede. Inkoustu i per máme dost.“

„Mnohokrát děkuji.“ Ze všeho nejdříve pošle, jak slíbila, telegram matce s adresou svého pobytu. „Ale jsem si jistá, že se ve Wilcannii nudit nebudu.“

Vonnie na ni pobaveně pohlédla. „Nu, uvidíme.“

„Budu hodně chodit na procházky a seznamovat se s městem,“ dodala Matylda nadšeně.

Vonnie se zasmála. „Tak k tomu vám bude stačit pět minut. A co budete dělat ve zbylém čase?“ Pak její tvář ztvrdla. „Rozhodně nechodte na žádné procházky po setmění,“ řekla důrazně.

Matylda se polekala. „Je zde tak nebezpečno?“

„Po setmění se tu potuluje hodně Aboridžinců a často i podnapilí lodníci. Neříkám, že vám něco hrozí, ale hezké mladé dámy by neměly večer chodit samy.“

„Dobře, budu se řídit vaší radou,“ slíbila Matylda.

O pár dní později se šla Matylda jako obvykle ráno projít kolem řeky. Bylo velké horko, ale stromy nabízely stín a lehký vánek od řeky ochlazoval vzduch. V přístavu kotvily dva parníky, které brzy potáhnou dolů po proudu plně naložené čluny s balíky vlny. Celý den předtím přivázely volské potahy do města vlnu a Matylda přihlížela, jak ji muži překládají do člunů. Přitom se seznámila s ženou, kterou nejprve pokládala za muže. Teprve po půlhodinovém rozhovoru se ukázalo, že Bernie Bunting je vlastně Bernice Buntingová. Žena byla robustně stavěná, měla na sobě mužský oděv, jenž byl podle jejích slov mnohem praktičtější, a mluvila hlubokým hlasem. Vlasy měla ostříhané nakrátko, protože si je při cestách stejně neměla kde umýt. Pocházela z města Cobar na východě a od náhlé smrti svého muže před osmi lety se živila tím, že na svém volském povoze převážela různé zboží. Tu práci zdělila po svém muži a měla se co ohánět, aby uživila svých šest dětí. Na Matyldu její síla i postoj k životu udělaly velký dojem.

Ve dvě hodiny byly konečně všechny žoky s vlnou po několikahodinové těžké dřině na člunech. Lodníci mezitím pokáceli strom a rozřezali ho na kusy, aby měli čím topit. Dřevem pak zatopili pod kotly, a když pára dosáhla dostatečného tlaku, daly se kolesové parníky do pohybu.

Matylda zvolna kráčela po břehu. Tu spatřila tři děti Aboridžinců. Chlapci měli přibližně šest sedm roků, mladší dítě s delšími vlasy, které Matylda pokládala za holčičku, bylo asi pětileté. Všichni tři měli na sobě jen krátké kalhoty. Matyldiny zkušenosti s Aboridžinci byly zatím veskrze pozitivní. Byli to přátelští lidé, mluvili ale jen málo anglicky, což ztěžovalo komunikaci s nimi.

„Rybaříte tady?“ otázala se dětí mile.

Děti na ni pohlédly velkýma hnědýma očima a zavřely hlavou.

„Chytáme pulce,“ vysvětlil jeden ze starších chlapců.

Matyldu potěšily jeho jazykové znalosti. „A kolikpak jste jich už nachytali?“ Vrhla pohled do vědra naplněného kalnou vodou. „Škoda, zatím žádné.“

„Brejden, missus,“ ozval se za jejími zády ženský hlas.

Matylda se otočila a spatřila další pár velkých hnědých očí, patřící zřejmě matce dětí.

„Dobrý den,“ pozdravila hezkou mladou ženu v květované sukni po kolena a pruhované blůze. „Jmenuji se Matylda,“ představila se jí. „Hodlám nějakou dobu pobývat ve Wilcannii.“

„Já Cissie a to moje děti,“ řekla žena lámanou angličtinou. „Můj muž Jacky nakládá čluny.“

„Aha.“ Matylda si všimla, že čtyři z pracovníků jsou Abo-ridžinci. „Je to těžká práce, vidíte?“

Parníky se teď odrazily od břehu a táhly čluny za sebou. Matylda s ženou a dětmi fascinovaně hleděly na velká kola brázdící vodu.

„Těžká, málo peněz,“ postěžovala si Cissie. „Ne tolik jako bílý muž.“

„To je ale nespravedlivé!“ rozhorlila se Matylda. „Váš muž by se neměl nechat tak vykořisťovat. Měl by stávkovat, aby dostal větší mzdu.“

„Co znamená stávkovat, missus?“

„To znamená, že prostě nepřijde do práce, dokud mu jeho zaměstnavatel mzdu nezvýší,“ odvětila Matylda energicky.

„Ale když Jacky nepracovat, jiní černí muži pracovat místo on,“ vysvětlila Cissie.

„To máte asi pravdu,“ připustila Matylda zkroušeně. V tom okamžiku přerušilo jejich rozhovor hlasité volání. Ženy se otočily a uviděly v dálce muže, který na ně horlivě mával.

„To Jacky,“ řekla Cissie. Děti se rozběhly k otci. Nejstarší chlapec vlekl vědro, ze kterého šplouchala ven voda.

„Jak se vaše děti jmenují?“ zeptala se Matylda zvědavě.

„Edward, George a Victoria,“ vypočítávala Cissie a ukázala vždy na příslušné dítě. Dle očekávání bylo to nejmenší dívka.

„To jsou ale moc hezká jména. Jak jste na ně přišla?“

„Ta jména králové a královny v Anglii,“ vysvětlila Cissie hrdě.

„To je pravda,“ odpověděla Matylda překvapeně. „Odkud je znáte?“

„Když já dítě, vláda poslat Miss Butler. Ona učitelka. Na jeden rok. Ona říkat, že král žije v hradě. V Austrálii žádný hrad.“

To už ale Jacky zavolal znovu a Cissie se s Matyldou rozloučila.

Matylda musela na to setkání celý den myslet. Večer se Vonnie zeptala na všechny ty Aboridžince, kteří každé odpoledne proudili do města. Dozvěděla se, že žijí podél řeky nebo putují po krajině.

„Zde usazený kmen se jmenuje Barkindji. Žijí tady už tisíce let. Řeka jim poskytuje obživu,“ vyprávěla jí Vonnie. „Hospody ve městě je samozřejmě přitahují, ale my jim nesmíme nalévat.“

„Proč ne?“

„Vláda to zakázala. Pokud bychom to nařízení porušili, přijdeme o licenci.“

„Ale viděla jsem je z okna pít.“

„Jistě. Někteří bílí jim kupují pivo.“

„Dnes jsem se seznámila s velmi milou domorodou rodinou,“ rozhovořila se Matylda o svém setkání.

„Tak? A s kým?“

„S Cissie a jejími třemi roztomilými dětmi. Její muž se jmenuje Jacky. Pomáhal při nakládání člunů.“

„Ach ano, Cissie. Ta je opravdu milá. A Jacky je velmi spolehlivý pracant.“

„Cissie mi říkala, že její muž dostává za stejnou práci menší mzdu než bílí. Pokládám to za nespravedlivé.“

„Opravdu to není fér. Je to vykořisťování. Ale nedá se s tím nic dělat.“

Matylda potřásla hlavou. Netušila, že stále panují takové podmínky. „Občas píšu články do časopisů. Možná bych mohla napsat o vykořisťování Aboridžinců.“

„Dovoluji si pochybovat, že by to nějaký časopis otiskl. Tyhle věci se zametají pod koberec.“

Matylda jí v duchu musela dát za pravdu. Ovšem její nakladatel Frank Leveret naštěstí smýšlel jinak. Právě proto, že si svými názory a články o útlaku Aboridžinců vysloužil nevoli svých nakladatelů, založil si vlastní časopis s názvem *Urban Warrior*.

Poté co Matylda strávila další dva dny touláním po městě a rozhovory s majiteli krámků a Cissie, začala jí být dlouhá chvíle. Vonnie měla plné ruce práce v hotelu. Sama se starala o úklid i o vaření a pak ještě dlouho do noci seděla nad účetními knihami. Její muž Les měl na starosti bar. Byl to klidný člověk, rád si ale s místními přihnul. Vonnie si už Matyldě párkrát postěžovala, že propije veškerý jejich zisk.

„Myslím, že jsem si klidu a míru užila dost,“ oznámila Matylda v sobotu ráno u snídaně.

„Snad nás nechcete opustit?“ polekala se Vonnie.

„Ne, ale ráda bych přijala vaši nabídku a půjčila si od vás inkoust a pero. Ráda bych napsala pár dopisů a článek do časopisu.“

„A víte už, o čem chcete psát?“

„Ještě ne tak docela přesně,“ odpověděla Matylda zamyšleně.

„Když vás nenapadne nic lepšího, můžete vylíčit můj životní příběh,“ zažertovala Vonnie. „Ale tomu by stejně nikdo neuvěřil.“ Už Matyldě svěřila pár podrobností o svém životě, než se vdala – její otec provozoval pohřební ústav a ona jemu a matce někdy pomáhala upravovat mrtvolu před pohřbem.

Matylda pobaveně zavrtěla hlavou. „O některých vašich zážitcích bych se raději nezmiňovala.“

„To máte nejspíš pravdu,“ připustila Vonnie. „Ovšem na to, abyste psala o svém životě, jste ještě moc mladá.“

Než jí Matyllda stačila odpovědět, už Vonnie volali od vedlejšího stolu. Jinak by jí řekla, že podle jejího názoru toho už zažila docela hodně. Přinutilo ji to k zamyšlení. Možná jí pomůže, když si srovná myšlenky tím, že je napíše na papír.

O hodinu později už seděla u psacího stolu a hleděla na poklidně plynoucí řeku. U mola kotvily přes víkend parníky. Sledovala příchody a odchody mužů, kteří je čistili a opravovali. Ráda by napsala příběh o říční lodní dopravě, ale myšlenky se jí stále vracely k jejímu vlastnímu životu. Vonnie nemohla tušit, kolik už toho Matyllda navzdory svému mládí zažila.

4

Matyllda se rozhodla začít líčení svého životního příběhu v tom bodě, který pokládala ze svého dětství za nejdůležitější. A navzdory tomu, že psala jen pro sebe a neměla v úmyslu svůj rukopis nikdy vydat, zvolila formu románu, ve kterém budou členové její rodiny vystupovat pod smyšlenými jmény. Sama sobě dala jméno Chloe a rodiče pojmenovala Bernard a Elise, zatímco sestry byly Emma a Felicity.

Děj začal v roce 1909. Tehdy jí bylo dvanáct, blížila se pubertě a hodně věcí ji znejišťovalo, počínaje jejím měnícím se tělem přes nečistou pleť až po otázku, zda ji její rodiče vůbec milují. Její otec tvrdě pracoval a vydělával hodně peněz, které její matka obratem utratila za vybavení Montrose. Teprve po dvou letech byla vila v jejich očích dostatečně honosně zařízena, aby v ní mohla přijímat hosty.

Jednovaječná dvojčata Phoebe a Fiona měla tehdy dva roky a byla hostům předváděna v roztomilých šatičkách, ve kterých vypadala jako panenky. Pubertální Matyllda se tenkrát cítila ošklivá a téměř neviditelná. Nikdo si nevšímal, že se

stále skrývá ve svém pokoji. Cítila se osamělá a opuštěná a začala se stále více stahovat do sebe.

Matylda byla plně ponořená do vzpomínek, když vtom se ozvalo zaklepání na dveře. Byla to Vonnie.

„Dnes do města přijedou ženy. Po nákupech se tady zastavují na oběd a něco k pití. Ráda bych vám je představila a poprosila vás, abyste si k nám přišla sednout do jídelny.“

Matylda trochu váhala, protože měla obavy, aby ji někdo nepoznal.

„Většina z těch dam je opravdu velmi milá,“ naléhala Vonnie.

„Upřímně řečeno, nemám moc chuť zapojovat se do společenského života,“ vylouvala se Matylda – a vlastně to byla pravda, protože si užívala svoji anonymitu.

„Jenom půlhodinku,“ prosila ji Vonnie. „Pak se můžete zase vytratit.“

„Možná,“ odpověděla Matylda. „Nechci nic slibovat. Ale potřebujete snad pomoc v kuchyni?“ Přestože nebyla žádná velká kuchařka, jelikož k vaření nikdy nedostala příležitost, nelíbilo se jí, že celou práci spojenou s velkým vařením by měla zastat Vonnie sama.

„Děkuji, ale kuřata jsem upekla už včera večer a dnes ráno jsem připravila saláty. Mám už všechno hotovo,“ odpověděla Vonnie.

Matylda musela obdivovat Vonniiny organizační schopnosti. „Jste prostě úžasná,“ pronesla uznale.

Vonnie se srdečným úsměvem odešla z pokoje. Matylda se opět ponořila do psaní, ale soustředění bylo to tam. Rozhodla se strávit čas do příchodu žen četbou novin. Spěšně vyklouzla z hotelu a vydala se k obchodu paní Cramerové. Už měla zkušenost s tím, jak je nebezpečné být v jejím obchodě jediným zákazníkem, protože to znamenalo vyslechnout si nudné líčení všedních zážitků té ženy. Tentokrát však měla majitelka naštěstí plné ruce práce, neboť se připravovala na sobotní zástupy zákazníků.

Noviny byly dva dny staré. Tiskly se v Broken Hill a četli je všichni místní lidé a ženy farmářů. Byl to jediný zdroj in-

formací v okolí a neobsahoval žádnou společenskou rubriku zabývající se životem v Sydney. Ve Wilcannii vycházel také vlastní lokální plátek, ale jen jednou měsíčně a obsahoval pouze místní zprávy.

Zpátky ve svém pokoji se Matylda ponořila do čtení. S pobavením se dozvěděla, že místního rodea se má zúčastnit také pověstný býk Bushwacker, získala podrobné informace o fotbalových zápasech, zaznamenala, že Broken Hill pošle své zástupce do celonárodní taneční soutěže a že se konala jarní přehlídka, na níž se objevila také nedávno korunovaná Miss Broken Hill.

Čas jí uběhl jako voda, a když jí začalo kručet v žaludku, rozhodla se, že se přece jen vydá do jídelny. Pravděpodobnost, že by ji některá z dam poznala, byla minimální.

V jídelně postavila Vonnie pár stolů k sobě a přichystala na ně mísy s kuřaty, různé saláty, chleba a máslo. Ženy už si s chutí nabíraly a pusy se jim při tom nezastavily.

„Smím poprosit o chvíli klidu?“ zvolala Vonnie a přistoupila k Matyldě. Okamžitě se na ni upřely zraky všech přítomných. „Tahle mladá dáma se jmenuje Matylda. Ubytovala se na několik týdnů v našem hotelu.“ Ženy ji s úsměvem bouřlivě přivítaly. Vonnie jí vtiskla do ruky talíř a poradila jí, aby se rychle obsloužila, než se sem přiženou muži z baru, protože pak by na ni taky už nemuselo nic zbýt.

„Neříkala jste, že tady budou taky muži,“ vytkla jí Matylda.

„S tím si nedělejte starosti, zlato,“ chlácholila ji jedna z žen, která se představila jako Jane Morrisonová. „Zůstanou tu, jen dokud nebudou všechny mísy prázdné. Pak se zase vrátí do baru, aby se věnovali serióznějším záležitostem. Což je popíjení piva.“ Zasmála se.

Matylda si naplnila talíř a posadila se ke stolu, kde seděla také Jane Morrisonová. Rozhlížela se po místnosti. Farmářské ženy vypadaly přesně tak, jak si je coby obyvatelka velkoměsta představovala. Všechny na sobě měly letní šaty a na nohou sandály a byly do hněda opálené. Obličejové starších žen působily dokonce jako vyčíněná kůže. Většina z nich

měla krátké vlasy, které jim pod slamáky pot přilepil k hlavě. Působily vcelku robustně, až na pár starších vyhublých žen, a jen málo z nich se obtěžovalo zkrášlit si tvář rtěnkou. Jejich děti si hrály dole u řeky a matky jim přichystaly obložené chleby.

Náhle dovnitř vtrhli muži jako stádo kobyлек, vrhli se na bufet a po několika minutách zase zmizeli.

„Neříkala jsem to?“ obrátila se k Matyldě Jane Morrisónová. „Jsu jako supi, když najdou mršinu.“

Ta představa Matyldu znechutila natolik, že odmítla čokoládový koláč, který nyní Vonnie servírovala k čaji coby překvapení. Ženy se uchýlily se svým zákuskem do dámského salonu. Matylda chtěla využít příležitosti a tiše se vytrazit, ale jedna z žen se jí zeptala, zdali by si s ní mohla popovídat.

„Já... mám ještě něco na práci,“ namítala Matylda, ale žena poklepala autoritativně na židli vedle sebe, jako by její námitku neslyšela.

„Nu, tak co je nového, Gladys?“ zajímala se Vonnie, která k nim přistoupila s podnosem plným studených nápojů. Gladys Creightonová, jak se Matylda dozvěděla u jídla, byla předsedkyní spolku venkovských žen a osoba, která šířila novinky o událostech na farmách.

„Panebože, to byl ale týden!“ zasténala Gladys. „Na našem záchodě si daly dostaveníčko pakobra a ta nejtlustší krysa, jakou jsem kdy viděla. Dva dny jsme ho nemohli používat, což bylo dost nepříjemné, protože malý Barry si už zase zkazil žaludek divokými rajčaty.“ Mocně se napila ze své sklenice piva. „Božinku, přesně tohle jsem potřebovala!“

„Proč Tom ty potvory prostě neodstřelil?“ otázala se Nellie Brownová, jako by to byla ta nejnornálnější věc na světě. Byla očividně nejstarší z žen, nepůsobila však vůbec křehce. Její stříbrné vlasy, vráscitá kůže a živé oči prozrazující nepoddajného ducha Matyldu fascinovaly.

„Tom zrovna nebyl doma, hnal dobytek.“ Gladys pokrčila širokými rameny. Také ruce a chodidla měla velké, největší, jaké kdy Matylda u ženy viděla.

„Pak si je měla zastřelit sama,“ mínila Nellie. „Umíš přece zacházet s puškou, ne?“

„Samozřejmě. Ale Tom ji přede mnou schovává,“ postěžovala si Gladys.

„To pokládám za dost nepraktické,“ vmísila se do hovoru Vonnie. „Na venkově člověk nikdy neví, kdy se mu bude puška hodit. Mám jednu navíc, půjčím ti ji, jestli chceš.“

„Vy máte v domě zbraň?“ zašeptala Matylda zděšeně.

„Ovšem! Ještě jsem ji nepoužila, ale je to dobrý pocit, vědět, že je v domě zbraň.“

„No, vlastně se Tomovi ani tak nedivím, že přede mnou tu pušku schovává,“ přiznala Gladys. „Když jsem z ní střílela naposledy na orla, který kroužil nad našimi jehňaty, trefila jsem se do našeho komína.“ Po kulaté tváři se jí rozlil široký úsměv. „Ale ten orel si to stejně rozmyslel.“

„A jak to dopadlo s vaším záchodem?“ chtěla vědět Vonnie. „Zabila ta krysa hada, nebo naopak?“

„No, nakonec jsem sebrala odvahu a vyzbrojená koštětem jsem otevřela dveře. Krysa byla pryč, ale had ležel stočený v rohu. Nejprve jsem si myslela, že je mrtvý, pak jsem ale uviděla asi uprostřed jeho těla velkou bouli. Zřejmě sežral krysu a odpočíval. Věděla jsem, že nám může okupovat náš záchod ještě týden, a řekla jsem si, že to tedy ne.“

„A cos udělala?“ zeptala se Nellie.

„Šla jsem pro rýč, abych tu potvoru přesekla. Ale když jsem se vrátila, byl pryč. Chvíli mi pak ale ještě trvalo, abych přemluvila děti, že už tam můžou zase chodit. V každém případě mám teď spoustu špinavého prádla – a to už přes měsíc nepršelo.“

„Pakobra je ještě pořád lepší než kobylyky,“ poznamenala Sandy.

„Copak kobylyky jsou nějak nebezpečné?“ podivila se Matylda.

Ženy se rozesmály.

„Pro lidi možná ne, ale pro úrodu, zahradu a všechno, co roste na zemi, to ano,“ odpověděla Gladys.

„Před lety jsme tu měli invazi kobylek,“ vysvětlila Vonnie Matyldě. „Sandy vylezla na střechu svého domu a odmítala slézt dolů, dokud neodtáhne i ta poslední kobylka. Zůstala tam celý týden.“

„Nanejvýš pár dní,“ bránila se Sandy.

„V každém případě dost dlouho na to, abys dostala úpal. Byla jsi pak rudá jako sele,“ smála se Vonnie.

Sandy se zarděla. „Ten pitomý plech na střeše působil jako pec, skoro jsem se ugrilovala! Těch kobylek byly miliony. Seshora to vypadalo, jako by se hýbala země.“ Při té vzpomínce se otřásla odpořem.

„Do domu se ale ten hmyz nedostal, že?“ ubezpečovala se Matylda.

„Dostal se úplně všude,“ odpověděla Sandy. „Byly v kredenci, pod postelí, ve sporáku. Děti mi vyprávěly, že dno vany zakryly až do výšky třiceti centimetrů. Měli jsme je i v posteli.“

„Ještě daleko horší než kobylky jsou ale myši,“ nadhodila Vonnie.

Matylda udělala štítivou grimasu. „Tady se někdy přemnožily myši?“

„V nedávné minulosti dokonce několikrát. Naposledy v roce 1917. Řekla jsem tenkrát Lesovi, že kdyby se to mělo opakovat, prásknu do bot.“

„A jakpak se tenhle týden choval Floyd?“ obrátila se Gladys přátelsky k Cindy Toddové, která zatím nepromluvila ani slovo.

„Obávám se, že nejmladší člen naší rodiny mě dostane do blázince,“ postěžovala si Cindy. „Tenhle týden rozbil dvě židle a už zase rozmlátil dveře. Jestli to tak půjde dál, budeme se ho muset zbavit.“

Matylda nevěřila svým uším. Neuměla si představit, že by se někdo takhle zachoval ke svému potomkovi.

„Zbavit se ho? To nemůžete myslet vážně!“ zvolala pobouřeně.

„Pořád lepší než ho zastřelit, jak by to nejraději udělal můj muž.“

Matylda zadržela dech. „Ale... to by byla přece vražda!“
Cindy na Matyldu zaraženě pohlédla. „Jste snad vegetariánka?“

„Ne,“ odpověděla Matylda nechápavě.

„No a co myslíte, odkudpak pochází hovězí maso?“

„Hovězí?“ koktala Matylda. „Asi z nějaké farmy.“

„Přesně tak,“ přikývla Cindy. „A ta zvířata musí někdo zabít, že?“

„Mick by ale Floyda určitě zastřelit nechtěl, vid’?“ řekla Vonnie konejšivě.

„No, už měl párkrát v ruce pušku, ale zatím se mi ho každé podařilo zarazit.“

„No to doufám!“ zvolala Matylda bez sebe rozčilením. „Zastřelit dítě... vždyť by skončil ve vězení!“

„Dítě?“ Cindy zírala na Matyldu s otevřenou pusou, ale pak se rozesmála. Ostatní ženy se k ní přidaly.

„Floyd je mladý býček, Matyldo,“ vysvětlila jí Vonnie.

„Ale mluvily jste o něm jako o rodinném příslušníkovi. Proto jsem si myslela, že se jedná o dítě,“ ohradila se Matylda.

Cindy se na ni mile usmála. „Můj syn Bobby se k němu opravdu chová, jako by to byl jeho bratr. Od telete ho tahá k nám do domu, proto ho bereme jako člena rodiny,“ smála se Cindy. „Až tohle budu vykládat Mickovi, spadne smíchy ze židle!“

„Promiňte mi moji hloupou otázku, ale proč pouštíte mladého býčka do domu? Nikdy jsem o ničem podobném neslyšela.“

„Já taky ne. Ale Floyd ztratil při porodu matku a Bobby ho krmil z láhve. Ti dva se od sebe nehnuli na krok.“

„To je moc hezké,“ řekla Matylda procitěně.

„Hezké? Kdybyste viděla, v jakém stavu je naše domácnost, už by vám to tak hezké nepřipadalo,“ povzdechla si Cindy.

„Můžeš si za to sama,“ pravila Gladys přísně. „Nemělas ho nikdy pouštět do domu.“

„Já vím,“ přiznala Cindy zkroušeně. „Jako malé telátko byl moc roztomilý, proto jsem neměla nic proti tomu, aby ho

Bobby vzal občas dovnitř, hlavně za chladných nocí. Lehával s ním v posteli, ale tenkrát nebyl ještě větší než pes. Jenže teď už má devět měsíců a každý týden přibere pár liber. Mick by ho nejraději prodal, ale to by Bobby nepřenesl přes srdce. Opravdu nevíme, jak to půjde dál.“

„Nejlíp, když ho zavřeš do ohrady s několika stovkami krav,“ navrhla Gladys. „Tím se na nějakou dobu zabaví.“

Ženy se rozesmály.

„Na to není ještě dost starý,“ odpověděla Cindy vážně.

„A co kdybyste ohradili vaši verandu nějakým plotem? Aby se nedostal ke dveřím,“ napadlo Matyldu.

Ženy ztichly a vykulily na ni oči.

„To byl jen takový nápad,“ řekla Matylda v rozpacích.

„Ale zatraceně dobrý!“ zvolala Cindy radostně.

„Kdo by to čekal, že zrovna tahle velkoměstská květinka přijde s tak geniálním řešením?“ Gladys uznale zatleskala. A ženy se zase rozesmály.

„Celý den jsem vás vůbec nezahlédla, Matyldo. Copak jste dělala?“ oslovila ji Vonnie následující pátek večer, když k ní zaskočila do pokoje.

„Psala jsem,“ odpověděla Matylda.

„Článek?“

„Ne, píšu román. Ale nehodlám ho vydat.“

Vonnie na ni ohromeně zírala. „A o čem bude?“

„O jedné bohaté rodině ze Sydney. Hlavní postava je nejstarší dcera Chloe. Má pocit, že do té rodiny nepatří, protože je úplně jiná.“

„A v jakém ohledu?“

„No, ostatní rodinní příslušníci rádi chodí do společnosti, tykají si s členy společenské smetánky a rádi o sobě čtou v novinách. Chloe se však jen nerada objevuje v záři reflektorů. Její otec na sebe rád upozorňuje a s chutí si zafirtuje. Svým chováním způsobuje Chloe mnohé trapné situace a ona se stydí za jeho skandály.“

Vonnie jí se svrašťelým čelem pozorně naslouchala. „A co matka? Jaká je ta?“

„Miluje životní styl, který jí umožňuje bohatství. Ráda se chlubí svým honosně zařízeným domem u přístavu a nad chováním svého chotě přivírá oči. Obě mladší sestry hlavní postavy jsou hezké, oblíbené a velmi společenské. Chloe však dává přednost klidnému životu v ústraní.“

„Je snad málo přitažlivá?“ zajímala se Vonnie.

„Ne, i když to není ani žádná oslnivá krasavice. Má tmavé vlasy a světlou pleť, zatímco matka a sestry jsou světlomasé. Kromě toho je na rozdíl od nich vysoká.“

„Třeba ji adoptovali?“ nadhodila Vonnie.

Matylda sebou škubla. „Ne, to ne. Podobá se babičce z otcovy strany. Alespoň tohle jí vždycky říkali.“

„Je vidět, že jste si rodinné vztahy dobře promyslela,“ řekla Vonnie uznale.

„To je pravda, hodně jsem o nich přemýšlela. Kromě toho se Chloe na rozdíl od matky a sester vůbec nezajímá o módní oblečení a šperky. Je prostě jiná a to ji trápí.“

Vonnie na ni se zájmem pohlédla. „Jak daleko už jste s tím příběhem postoupila?“

„Mám hotové první tři kapitoly. A samozřejmě mi předtím zabralo hodně času vymýšlení postav a děje.“

„Smím si ty první tři kapitoly přečíst?“

Matylda váhala, protože vlastně neměla v úmyslu dávat knihu někomu číst. Pak ale Vonnie podala hromádku listů. Ještě dobře, že jsem změnila jména postav, říkala si.

Vonnie se usadila do křesla a pustila se do čtení. S každou další stránkou, kterou obrátila, rostla Matyldina nervozita.

Když Vonnie dočetla, zvolala nadšeně: „Moc se mi to líbí! Chudinka Chloe. Moc dobře rozumím tomu, jak trpí. Už se nemůžu dočkat dalších kapitol.“

„Takže začátek románu se vám líbí?“ ujišťovala se Matylda.

„A jak! Jsem strašně zvědavá, jak to bude pokračovat.“

5

Pojďte sem dolů, Matyldo,“ slyšela zesponu volat Vonnie. „Cindy má úžasné novinky.“ Do hotelu se znovu dostavili farmáři z okolí se svými ženami, ale Matylda v pracovním zápalu zapomněla na čas. Pohlédla na hodinky. Skutečně, bylo už poledne. Teprve teď si uvědomila, jaký má hlad.

Muži si už nabírali z připravených jídel, a proto Matylda rychle uchopila talíř, aby zachránila něco z dobrot i pro sebe. Gladys jí držela místo vedle sebe. Cindy seděla naproti a vypadala mnohem šťastněji než minulý týden.

„Tak co, Gladys, odehrálo se tento týden opět nějaké drama s hady a krysami?“ otázala se Matylda se šibalským úsměvem.

„Ne, tento týden se k mým slepicím zkoušela dostat jedna prohnaná liška. Ale Tom byl doma a teď mám krásný límec na kabát. Na venkově se člověk opravdu nenudí.“

Matylda se zasmála. „Ten dojem začínám mít taky.“

Když se chlapi vytratili do baru, zeptala se Matylda Cindy na ty ohlášené novinky.

„Zařídili jsme se podle vaší rady a oplotili verandu. A víte co? Vyšlo to! První noc Floyd trochu naříkal, ale pak pocho-pil a vzdal to. A Bobby je rád, že táta už nemluví o prodeji.“

„Tak to jsem moc ráda,“ zvolala Matylda nadšeně.

„A jak jste celý ten týden prožila vy?“ vyptávala se Cindy zvědavě.

„Píše román,“ prozradila Vonnie, která už sklídila prázdné mísy. „A musím říct, že je zatraceně dobrý.“

„Opravdu?“ Gladys na ni ohromeně pohlédla. „Ale doufám, že ten román není o nás.“

Matylda si nebyla jistá, zda byla ta otázka míněna vážně. „Ne, není,“ ujistila ji.